

— Още малко. Щомъ се скрие задъ салкъ-митъ — време е!

Тя се връща въ кжци, постила легло за отецъ Матей, пошетва, прибира туй-онуй и тръгва.

Хладниятъ лъхъ покрай рѣката е станалъ вѣтъръ — волень и разигранъ, като младежко сърдце. Той свири въ клонетъ на дърветата нѣкаква страшна пѣсень. Горе, високо надъ брѣга на самия хребетъ на чуката крещи кукумявка. Тя се е сгушила въ развалинитъ на стара джамия, като нѣкакъвъ зълъ духъ.

— За главата си да замаякашъ! — прокълнава баба Тонка.

Тя отваря тихо вратата, вира се въ съседния дворъ, преминава калдаръмената пжтека на прѣсти и излиза на пжтя.

Вънъ я посрѣща свистенето на вѣтъра и страшниятъ викъ на кукумявката. Баба Тонка се услушва: — нѣма никого! притаява се въ низкия храсталакъ и поглежда къмъ прозорчето на кжщата си.

— Не се вижда, — прошепва сама на себе си тя и се връща.

Връща се въ кжци, защото прозорчето е тъмно. Пердето се е спустнало така, че закрива трепетния пламъкъ на кандилото. А това кандило трѣбва да свѣти ярко, като звезда, да огрѣе цѣлия Дунавъ, като Божие око да блесне въ Влашко и да каже на комитетскитъ хора, че тукъ, въ робската земя, ги чакать.

Баба Тонка излиза пакъ на пжтя. Пакъ се сгушва въ храста. Сега прозорчето свѣти: мека, червена свѣтлина, като свѣтулка.